

Η καρδιά και ο Θεός

Άγιος Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος

Ὁ Θεὸς βρίσκεται παντοῦ. Καὶ σὰν βρεῖ καρδιά πού δὲν Τοῦ ἐναντιώνεται, καρδιά ταπεινή, μπαίνει μέσα της καὶ τὴ γεμίζει χαρά.

Τόση εἶναι ἡ χαρὰ τῆς καρδιάς πού ἔχει μέσα της τὸν Θεό, ὥστε κολλάει πάνω Του καὶ δὲν θέλει ποτὲ νὰ Τὸν ἀποχωριστεῖ.

Σὲ καρδιά φουσκωμένη ἀπὸ ἐγωισμό δὲν πλησιάζει ὁ Κύριος.

Κι ἔτσι αὐτὴ καταθλίβεται, μαραζώνει καὶ σιγολιώνει, βυθισμένη στὴν ἄγνοια, τὴ λύπη καὶ τὸ σκοτάδι.

Ὅσο ἁμαρτωλοὶ κι ἂν εἴμαστε, μόλις στραφοῦμε μὲ μετάνοια καὶ πόθο πρὸς τὸν Κύριο, ἡ θύρα τῆς καρδιάς μας ἀνοίγει σ' Ἐκεῖνον.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἀκαθαρσία ξεχύνεται ἔξω, γιὰ νὰ παραχωρήσει τὴ θέση της στὴν καθαρότητα, τὴν ἀρετὴ, τὸν ἴδιο τὸν Σωτῆρα, τὸν μεγάλο Ἐπισκέπτη τῆς ψυχῆς, τὸν κομιστὴ τῆς χαρᾶς, τοῦ φωτός, τοῦ ἐλέους.

Θεῖο δῶρο εἶναι αὐτὴ ἡ εὐλογημένη κατάσταση, ὄχι δικό μας κατόρθωμα.

Καὶ ἀφοῦ εἶναι δῶρο, πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸν δωρητὴ μὲ ταπείνωση.

Ταπείνωση!

Ἡ βάση κάθε ἀρετῆς καὶ ἡ προϋπόθεση τῆς πνευματικῆς καρποφορίας! Ἐχετε ταπείνωση;

Ἐχετε τὸ Θεό. Τὰ ἔχετε ὅλα!

Δὲν ἔχετε ταπείνωση; Τὰ χάνετε ὅλα!

Νὰ συντηρεῖτε, λοιπόν, στὴν καρδιά σας τὸ αἶσθημα τῆς ταπεινοφροσύνης.

Ἡ φυσικὴ καὶ ὁμαλὴ σχέση μας μὲ τὸ Θεὸ προϋποθέτει καρδιά ἔμπονη, συντριμμένη καὶ ὀλοκληρωτικὰ ἀφοσιωμένη σ' Αὐτόν, καρδιά πού μυστικὰ ἀναφωνεῖ κάθε στιγμή: «Κύριε, ἐσύ τὰ γνωρίζεις ὅλα• σῶσε με!».

Ἄν παραδοθοῦμε στὰ χέρια Του, ἡ σοφὴ καὶ ἅγια βουλή Του θὰ κάνει μ' ἐμᾶς καὶ σ' ἐμᾶς ὅ,τι εἶναι πρόσφορο γιὰ τὴ σωτηρία μας...

Τὸ ἔργο τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς δὲν εἶναι μόνο γιὰ τοὺς ἡσυχαστές, ἀλλὰ γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς, στοὺς ὁποίους ὁ Κύριος, μέσω τοῦ ἁγίου ἀποστόλου, παραγγέλλει: «Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε».

Ὑπάρχουν διάφορες βαθμίδες προσευχῆς μέχρι τὴν ἀδιάλειπτη.

Ὅλες εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ, πού παρακολουθεῖ τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων ἐξίσου, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ιδιότητά τους ὡς μοναχῶν ἢ κοσμικῶν.

Καὶ ὅταν μία καρδιά, ὅποια κι ἂν εἶναι, στρέφεται σ' Αὐτόν, τὴν πλησιάζει μὲ ἀγάπη καὶ ἐνώνεται μαζί της.

Πῶς διατηρεῖται στὴν καρδιά ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἶναι γέννημα τῆς πίστεως καὶ προϋπόθεση τῆς πνευματικῆς προκοπῆς.

Ὅταν ἐγκατασταθεῖ στὴν καρδιά, σὰν τὸν καλὸ νοικοκύρη τὰ ταχτοποιεῖ ὅλα. Ἐχουμε φόβο Θεοῦ;

Ἄν ναί, ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο, πού μᾶς τὸν ἔδωσε, καὶ ἄς τὸν φυλάξουμε σὰν πολύτιμο θησαυρό.

Ἄν, ὅμως, δὲν τὸν ἔχουμε, ἄς κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσουμε, γνωρίζοντας ὅτι γιὰ τὴν ἔλλειψή του εὐθύνονται ἡ ἀπροσεξία καὶ ἡ ἀμέλειά μας.

Ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ γεννιέται ἡ μετάνοια, ἡ συντριβή, τὸ πένθος γιὰ τὶς ἀμαρτίες.

Μακάρι τὸ αἶσθημα αὐτό, ὁ πρόδρομος τῆς σωτηρίας, νὰ μὴν ἀπομακρύνεται ποτὲ ἀπὸ τὴν καρδιά!

Γιὰ νὰ διατηρηθεῖ μέσα μας ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ κρατᾶμε ἀδιάλειπτη τὴ μνήμη τοῦ θανάτου καὶ τῆς κρίσεως, ἐνωμένη μὲ τὴ

συναίσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου: Ὁ Θεὸς εἶναι πάντα κοντά μας καὶ μέσα μας, βλέποντας, ἀκούοντας καὶ γνωρίζοντας τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ τοὺς πιὸ κρυφοὺς λογισμοὺς μας.

Ὅταν αὐτὴ ἡ τριάδα -φόβος Θεοῦ, μνήμη θανάτου, συναίσθηση θείας παρουσίας- ἐγκατασταθεῖ μέσα μας, τότε ἡ προσευχὴ ξεχύνεται ἀπὸ τὴν καρδιὰ ἀυθόρμητα· τότε ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας γίνεται στερεή.

Τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ τίποτα δὲν τὸν διατηρεῖ τόσο, ὅσο ἡ μνήμη τῆς φοβερῆς κρίσεως.

Ἡ μνήμη, ὅμως, αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ μᾶς δημιουργεῖ ἀθυμία, ἀλλὰ νὰ μᾶς ἐμπνέει ἀγωνιστικότητα καὶ μετάνοια.

Ἄς προσπαθοῦμε νὰ μένουμε ἀμόλυντοι ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἀμαρτίας.

Κι ἂν κάποτε-κάποτε ἀμαρτάνουμε, ἄς καθαριζόμαστε μὲ τὴν Ἐξομολόγηση.

Ἔτσι, ἐλπίζοντας πάντα στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ λιποψυχοῦμε.

Ὁ Κριτὴς μας, ἄλλωστε, εἶναι σπλαχνικὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δὲν ψάχνει νὰ βρεῖ κάτι γιὰ νὰ μᾶς καταδικάσει.

Ἀπεναντίας, ψάχνει κάτι, τὸ παραμικρό, γιὰ νὰ μᾶς δικαιώσει. Θεὸς καὶ συνείδηση.

Ἄν ἐγκάρδια ἀποφασίσετε νὰ ὑπακούετε πάντοτε στὸν Κύριο καὶ μ' ὀλόκληρη τὴν πολιτεία σας νὰ εὐαρεστεῖτε Ἐκεῖνον μόνο, κι ἂν ὕστερα, σὲ κάθε ἀδιέξοδο καὶ κάθε ἀνάγκη σας, στρέψετε μὲ πίστη καὶ ἀφοσίωση πάλι σ' Ἐκεῖνον μόνο, τότε νὰ εἴστε βέβαιος ὅτι ὅλα στὴ ζωὴ σας, τόσο τὴν πνευματικὴ ὅσο καὶ τὴν ἐγκόσμια, θὰ ἐξελίссονται μὲ ἐπιτυχία.

Εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ συνειδητοποιήσῃ κανεὶς ὅτι χωρὶς τὸ Θεὸ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνει καί, ἀφοῦ τὸ συνειδητοποιήσῃ, νὰ κατάφευγει μὲ ἐμπιστοσύνη στὴ βοήθειά Του.

Ἐκεῖνον μόνο, κι ἂν ὕστερα, σὲ κάθε ἀδιέξοδο καὶ κάθε ἀνάγκη σας, στρέψετε μὲ πίστη καὶ ἀφοσίωση πάλι σ' Ἐκεῖνον μόνο, τότε νὰ εἴστε βέβαιος ὅτι ὅλα στὴ ζωὴ σας, τόσο τὴν πνευματικὴ ὅσο καὶ τὴν ἐγκόσμια, θὰ ἐξελίссονται μὲ ἐπιτυχία.

Εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ συνειδητοποιήσῃ κανεὶς ὅτι χωρὶς τὸ Θεὸ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνει καί, ἀφοῦ τὸ συνειδητοποιήσῃ, νὰ κατάφευγει μὲ ἐμπιστοσύνη στὴ βοήθειά Του.

Ἡ συνείδηση πρέπει νὰ κατευθύνει σωστὰ τὴ ψυχὴ καὶ νὰ τὴν πληροφορεῖ ἀλάθητα γιὰ τὸ ἀγαθὸ σὲ κάθε περίσταση. Αὐτό, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνει, ἂν δὲν εἶναι καθαρὴ καὶ φωτισμένη.

Ἦς τὴν καθαρῖσουμε, λοιπὸν, μὲ τὴν ἄσκηση καὶ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, ποὺ ἀπαλλάσσουν τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ ἄς τὴ φωτίσουμε μὲ τὸ θεῖο φῶς, μελετώντας τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἀπὸ κεῖ θὰ ἀντλήσουμε τοὺς σοφοὺς κανόνες, μὲ τοὺς ὁποῖους θὰ χειραγωγήσουμε τὴ συνείδησή μας στὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πηγή: Romfea.gr!